

Dediqueu-vos a la política sisplau

«Avui dia sembla que la política t'ofereixi dues opcions. O l'afrontes amb cinisme i certa complaença o has de tenir un grau de puresa inassolible. L'independentisme sembla decidit a purgar en comptes d'avançar»

Diuen que tornem a estar en campanya electoral. La sensació real és que mai deixem d'estar-hi. El període electoral? és sempre. Això també voldria dir que la Junta Electoral té poders sempre? Millor no dono idees.

La política a Catalunya, i probablement arreu, s'ha convertit en una trinxadora. A Barcelona, dels 11 regidors d'En Comú només repeteixen Ada Colau i Janet Sanz. La resta, per motius diversos, han decidit no repetir. No m'estranya. La legislatura, com deia la Natza Farré fa uns dies, ha estat *hevylyòndia*? (properament al DIEC). I la pregunta que em faig és: qui vol entrar en política representativa avui dia?

Autorreflexió. Recapitulo.

El novembre de 2017 en Rubén Wagensberg i jo mateix vam intentar promocionar diverses fórmules de llista unitària per a les eleccions del 21-D: d'esquerres i autodeterministes, llistes entrelligades, propostes de programes electorals destinats a la ruptura amb l'Estat. Com haureu comprovat, vam tenir un èxit aclaparador. En Rubén ara és diputat al Parlament i jo continuo fent el que faig millor: escriure acudits.

Aquell mateix novembre un grup de gent d'En Peu de Pau vam decidir generar agenda?, vam anar a Brussel·les quan el president Puigdemont i part del govern català no duien ni 15 dies a l'exili.

Durant el Nadal de 2017 vaig escriure un document d'aroma polític on plantejava la importància de tenir una llista independentista i rupturista que guanyés l'Ajuntament de Barcelona. Repasso aquell text de 16 punts. El títol del primer esborrany era: *Barcelona és capital?*. Casualitats de la vida. Casualitat (i que té bones antenes) que poc després em truqués en Jordi Graupera per explicar-me el seu projecte de primàries i m'animés a presentar-m'hi i a col·laborar. Vaig dir que no tot i que continuo pensant que és la idea més fresca i trencadora amb l'ordre establert des de les consultes independentistes de 2009-11. Aquelles consultes van iniciar el camí de l'1-O. Les primàries plantejaven un canvi de paradigma que pot fer esclatxa. I no ho dic contra ningú, simplement reflexiono.

Sobre Barcelona en vam parlar força amb la Marta Rovira (una de les persones que més escolta de la política catalana) sempre disposada a fer un pas més. I de tot plegat n'hem discutit sempre amb en Jordi Cuixart i a diari amb en David Fernández. De què serveix tota aquesta xarxa? La resposta que em dono és: un dia tot encaixarà. *Wishful thinking?* Espero que no.

Perquè la pregunta és: us dedicaríeu a la política representativa? Us presentaríeu a unes eleccions? Per fer-hi què? Des de fora em fa sempre la sensació que els partits atreuen talent que després queda diluït, almenys en aparença. Més enllà de si teniu o no la preparació professional, esteu disposats a que us trinxin a les xarxes? Que la vostra vida sigui resseguida en cerca de màcules que s'amplifiquin? Esteu disposats a no tenir horaris? I en el cas més extrem: esteu disposats a anar a presó i que us embarguin els béns a causa dels vostres ideals polítics?

Avui dia sembla que la política t'ofereixi dues opcions. O l'afrontes amb cinisme i certa complaença o has de tenir un grau de puresa inassolible. L'independentisme sembla decidit a purgar en comptes d'avançar. I clar mai seràs prou indepe, mai seràs prou rupturista, mai seràs prou

d'esquerres, mai seràs prou feminista, mai seràs prou liberal, mai tindràs prou retuits, mai defensaràs prou Puigdemont, mai estaràs sempre d'acord amb Junqueras, mai tindràs prou currículum, mai seràs prou fresc, mai... cansat.

És paradoxal, doncs, que en un dels moments amb la societat més polititzada i connectada a la política, veiem que si vols ?fer el pas? el més probable és que en surtis escaldat. I tanmateix és un front que no podem abandonar. Si la ciutadania no es creu capaç d'entrar i esbotzar les portes de les institucions, haurem perdut la partida. Per això us animo, feu-vos la pregunta, participeu, presenteu-vos. Mica en mica, cada dia, canvieu-ho tot.